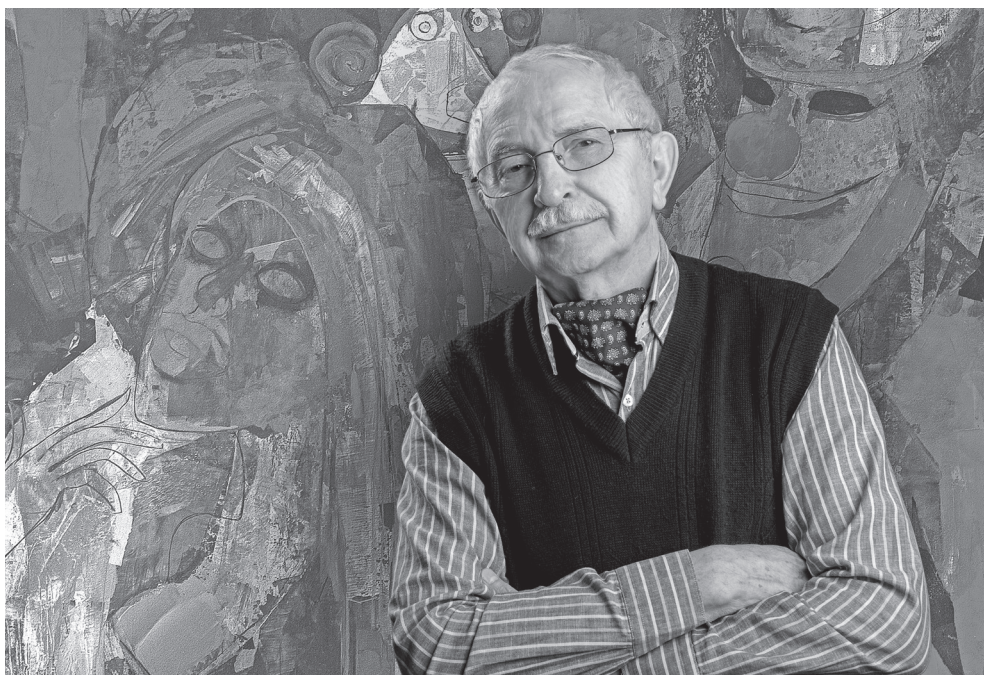

A valódi, kisméretű – itt cím nélküli – montázsokon látni, hogy Duncsák Attila a képszerkesztés, a szerkezeti feszültséget jelentő elemek kohéziós erejével mily magaslatokon jár. Ugyanezt a festményeken akrillal, kedvenc festékével végigvinni nem kis invencióra vall. S oly elemi erejű a montázsfestmények (van ilyen kategória?) elemeinek az illeszkedése, hogy a kontúrok láttán egymásra vont felületekre (részegységekre) gyanakszunk, holott csak festésetileg van megoldva az egymással érintkező sík felületek plasztikája (*Törött tükör* – 2006; *Séta* – 2004; *Örök Éva*; *Kollázs-triptichon* – 2017; *Eklektikus kép* – 2015; *Félelem*).

Ha elfelejtjük a korai, realista időszak sötét színeit (fekete-szürkéit, mélybarnáit), akkor a gesztusecset megrendszabályozott lázában születő pazar színpompa, a kékek, zöldek, sárgák, vörösek, violák stb. eldorádója jellemzi az utóbbi évtizedek alkotásait. A tárlat címe arra utal, hogy ez az önkifejezői bátorság egyszerre szín is, játék is, sőt (a két szó egybevonásával) színjáték is. Máris a harlekini lét, a maszkos – öntörvényű – igazságszolgáltatás lényegénél vagyunk. Ezért van szükség sok egyéb – tehetség, kitartás, meg nem hunyázkodás, technikai virtuozitás – mellett a csörgőspikára.

Duncsák Attila

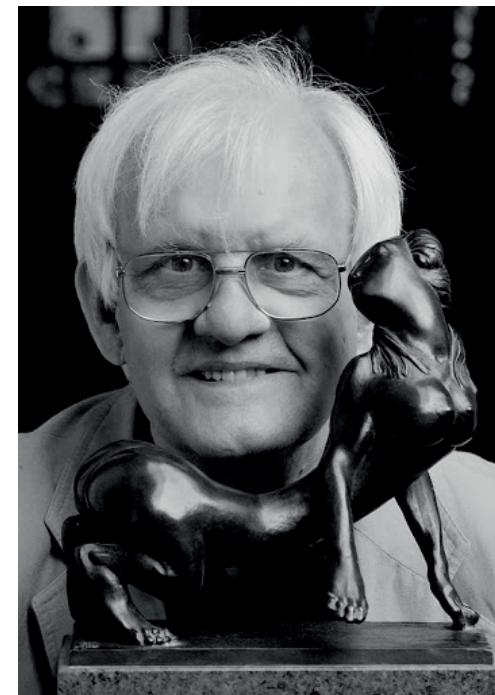
Nagy Zita

Szakolczay Lajos köszöntése

Amikor a „világ legnagyobb költője”¹ nem verset ír, „csupán” nyilatkozik arról, akkor is szép szilárdsággal, időtálló igazságot teremt, olyat, amely tömegek tudatába véste be szelíden a „világ gyémánttengelyét”, azt a bizonyost, amely a versek születése nélkül igencsak „meggörbülne.” De egész biztos meggörbülne a verseket olvasók, pontosabban az úgy olvasók nélkül is, mint az önmagát szerényen csak „öreg gavallér üstfoldozóként” emlegető Szakolczay Lajos, aki széles karimájú műveltsége alól tág tekintettel fogja közre és adja tovább az igazi értékeket, tér-időben görbületlen.

Tehetséggel komponált értékítéletei végett, ha a művészeteknek mértékegysége volna, nem kizárt: több javaslat érkezne, hogy a nevével fémjelezzék azt. Határtalan, mindig útra kész peregrinus, felesleges poggyász nélkül, de az „omnia mea mecum porto” lelki bőröndjével szívében. Erre született karizmával jó barátként jár megannyi kortárs alkotó közt, bármikor gondolatra gazdagon kész igazodik ki a képektől, frázisoktól, zajoktól túlterhelt világban is, megfogja a megfoghatatlan valót.

Akárha már kiváló atlétaként is erre edzette volna magát; értéktoábbító kritikus munkája számára szolgálat, hihetetlen munkabírása, dinamikus tempója az örök fiatal fénykörébe fonja, s egyedül talán csak jó híre előzheti meg. Éljen hát számtalan holnapra, határtalan holnapután a művészettörténész-olimpikon!

¹ Idézve – teljes egyetértésben – Szakolczay Lajost József Attiláról